

ДѢЛЪ II.
Н А Р О Д Н И.

На прощаванне въ 1868 годъ

Не плачи, майко, не тжжи
Че станахъ ази хайдутинъ,
Хайдутинъ, майко, бунтовникъ,
Та тебе клѣта оставихъ
За първо чедо да жалишъ!
Но кълни, майко, проклинай
Тазъ турска черна прокуда,
Дѣто насъ млади пропжди
По тжзи тѣжка чужбина—
Да ходимъ да се скитаме
Немили, клѣти, недраги!
Азъ зная, майко, милъ съмъ ти
Че може младъ да загина,
Ахъ, утрѣ като прѣмина,
Прѣзъ тихи бѣли Дунава!
Но кажи, какво да правя,
Кат' си ме, майко, родила
Съсъ сърдце мжжко, юнашко,
Та сърдце, майко, не трае
Да гледа турчинъ, че бѣснѣй
Надъ бащино ми огнище;
Тамъ дѣто азъ съмъ порасналъ
И първо млѣко засукалъ;
Тамъ, дѣто либе хубаво
Черни си очи вдигнеше;
И съ оназъ тиха усмивка